

Даниела Колева

Неизпратено писмо

ЗДРАВЕЙ...

Ако бях на шестнадесет, щях лесно да ти призная, че те обичам.

Ако бях на двадесет, щях да поискам да се омъжа за теб, защото така правят всички.

Ако бях на тридесет, можех само да съжалявам, че не сме се срещнали по-рано.

А когато идваш незван на тридесет и пет, какво да ти кажа?

Утре ще съм по-близо до теб и ще ми довериш още нещо за себе си, но утре е толкова далеч – отвъд света е, отвъд времето е, отвъд усилията да го дочакам е.

С теб заспивам, теб сънувам...

Сутрин любимият ме събужда, след като снощи съм заспала на рамото ти. И бързам, ах, как бързам да стигна до пролуката, от която надничам да те видя.

Непрекъснато ти говоря, докато усетя, че се усмихваш, че ти е станало топло, задето си ме слушал.

Поезия не умея да пиша. Ако можех, щях да ти подаря непохабени думи.

... Имаше един първи мъж в живота ми... Той обеща да е до мен „завинаги“ и все още удържа.

... Имаше един първи мъж в живота ми, който видя жената у мен, но се усети слаб, и се отказа...

В тебе открих мъжът, който умее да приютява мислите ми.

Изпращаш ми думи, които никой не ми е казал, след което съобщаваш, че заминаваш. Разбирам че е необходимо да се отдалечиш, иначе други неща ще станат непреодолимо стремителни.

ДЕН ПЪРВИ, ОТКАКТО ТЕ НЯМА:

Предавам се на на болката да зная, че те има.

ДЕН ВТОРИ:

Укротявам се, но си оставам неукротена. Да отворя ли Фройд, за да уточня своята патология, когато знам, че обичта все не ми стига. Нужно ми е да бъда харесвана – непрекъснато, да бъда ухажвана –

постоянно, да бъде желана...

Втора вечер съм сама, не, не съвсем. Втора вечер се обличам за пир. Слагам дълга черна кадифена рокля и... Втора вечер пускам тиха, сънна музика... Забравена бутилка вино разлива

топлина по тялото ми... Попоглеждам снимката ти, за да знам с кого съм. Втора вечер си припомням твои думи... Втора вечер галя струни на китара, но не смея да припея... Искаш ли още?

ДЕН ТРЕТИ:

Старец ме среща на улицата. Спира се, прави ми път без да е нужно:

– Откъде си ги купихте?

– Кое? – питам аз.

– Закопнелите устни?

Засмивам се.

Ти забеляза ли ги?

ДЕН ЧЕТВЪРТИ:

От работа бързам към пет годишния си син. От заранта не съм го виждала. Посягам да го прегърна. Той ме избутва:

– Махай се, оттука Принцесо! Отивай си!

В злобно звучащия детски гласец откривам школовката на баща си. Околните му правят забележки.

Не съм се научила да обичам детето си, а искам да обичам теб!

ДЕН ПЕТИ:

Да приемам знаците на съдбата ме научи една книга, мислех че ще е последната, която ще прочета. Тогавя стисках решетките на поредната болница, в която поредният лекар ми казваше, че синът ми няма да живее... Същият този, който не обичам достатъчно.

ДЕН ШЕСТИ:

Нито за секунда не си напуснал мислите ми. Придружаваш ме навсякъде. Сядаш срещу мен. Загубвам се в очите ти. Ще остана... там е топло.

Отрязях си косите, ще ти ги пратя, ти искаше да ги погалиш.

ДЕН СЕДМИ... и много още такива.

ДЕНЯТ, В КОЙТО СЕ ВРЪЩАШ. Тръгвам към теб. Трябва да те видя, по-силно е от мен и даже не му се съпротивлявам. Ще изкача всички стълби, на вратата не ще и почукам, а щом те открия няма да питам дали мога да те прегърна. Просто ще го направя...

ЕДНА ЖЕНА, КОЯТО СИ ПРИЗНА

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1779>]